

Chương 12

Sao mãi không chịu gọi điện lại cho tôi? Đương nhiên là vì không muốn liên lạc lại rồi!

Hôm đó kết thúc chuyến đi biển về, Thẩm Đình sau khi tiễn Vụ Mang Mang hai người không còn liên lạc.

Nói thế thực ra cũng không đúng, chỉ ít thì có vài ngày Thẩm Đình đơn phương gọi điện cho Vụ Mang Mang, mà cô thì không có gan từ chối cuộc gọi nên đành chình chế độ im lặng.

Còn chuyện gọi lại thì càng không thể.

Trong chuyện tìm bạn trai, Vụ Mang Mang cũng có nguyên tắc.

Anh có thể không có tiền, nhưng bắt buộc phải chu đáo, ân cần.

Và hình ảnh của Thẩm Đình trong lòng Vụ Mang Mang đã bị gạch một dấu X đỏ chói to tướng.

Thuộc dạng đàn ông có thể bỏ qua.

Nên lúc này Vụ Mang Mang chỉ có thể mỉm cười không nói, thậm chí khoác tay Cố Hoàn Đạo chặt hơn, ý bảo Thẩm Đình nên biết ý mà rút mau.

Đừng tưởng đi xem mắt rồi là có đặc quyền.

Rõ ràng Thẩm Đình cũng nhìn thấy động tác đó của Vụ Mang Mang.

Hôm đó anh ta đưa Vụ Mang Mang về nhà rồi, tưởng có thể nhận được lời mời lên lầu chơi, kết quả là Vụ Mang Mang chỉ cảm ơn một tiếng nhạt nhẽo rồi bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Trong thế giới của Thẩm Đình, kiểu dò đoán lẫn nhau có qua có lại giữa nam nữ hoàn toàn là chuyện lãng phí thời gian.

E thẹn càng là chuyện tiêu tốn thời gian không cần thiết.

Cứ lên giường ngay, ai cũng có thứ họ cần, chẳng phải tiện lợi đôi bề hay sao? Dù gì anh cũng là đại gia mà.

Nhưng lúc đó dù sao cũng là lần đầu hẹn hò, Thẩm Đình nhìn theo bóng Vụ Mang Mang, cũng có thể hiểu được.

Cô nàng này có thể tự tìm niềm vui, lại không đeo bám người khác, đúng là anh ta có chút thiện cảm. Nên hôm sau mới chủ động gọi điện thoại.

Kết quả là đợi suốt hai tuần, đôi phương chẳng có tin tức, khi gặp lại đã câu được người mới.

Chỉ có điều phẩm vị càng lúc càng thấp.

Ninh Tranh nghe Thẩm Đình hỏi Vụ Mang Mang như vậy thì cảm thấy lạ quá nha, anh ta và Thẩm Đình có thể xem là anh em nối khố, lần đầu nhìn thấy cậu ta chủ động chất vấn một cô gái tại sao không gọi lại cho anh ta.

Vô cùng thú vị.

Mà càng thú vị hơn là Vụ Mang Mang lại không hề có hứng thú với Thẩm Đình, cô bé này đúng là rất tự biết thân biết phận.

Lại nhìn sang Cố Hoàn Đạo, hai năm nay Cố Thị quả không tồi, dần dần nổi lên trong giới, cũng xem như môn đăng hộ đối với công ty của nhà họ Vụ.

Vụ Mang Mang chọn Cố Hoàn Đạo cũng xem như thông minh, quả quyết.

Chỉ là đối với Ninh Tranh, cuối cùng vẫn chưa được nếm thử mùi vị của cô nàng, thì cảm thấy con cá vượt mất là con cá to.

Cố Hoàn Đạo lại thầm kinh ngạc trong bụng, không ngờ cô gái mà thư ký của anh ta tìm được trên app rồi tùy tiện sắp xếp cho anh ta lại thần thông quảng đại như thế, quen biết với hai vị Ninh, Thẩm thì không nói, đảng này hình như còn có mối quan hệ sâu xa.

Cố Hoàn Đạo quay sang nhìn Vụ Mang Mang, nhất thời cảm thấy ba người này có mối quan hệ phức tạp, nhưng cũng không khó để hiểu được. Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu mà.

“Hóa ra Ninh tiên sinh cũng quen biết Angela.” Tay Cố Hoàn Đạo trượt xuống eo của Vụ Mang Mang, nhẹ nhàng vòng tay qua eo lưng mảnh mai của cô, cười đáp lời câu hỏi ban nãy của Ninh Tranh. Anh ta không trả lời trực tiếp, nhưng độ thân mật thế này thì dù bạn tình từng đến mấy, e là cũng không đoán ra nguyên nhân Vụ Mang Mang và anh ta quen biết nhau.

Thẩm Đình chưa nhận được câu trả lời của Vụ Mang Mang nên cũng dần mất đi kiên nhẫn, đang trẻ trung vui vẻ việc gì phải lãng phí vào một cô nàng kiêu căng.

Đôi bên hàn huyên vài câu rồi Vụ Mang Mang cùng Cố Hoàn Đạo bắt đầu đi chào hỏi những vị khách quý.

Tối nay Vụ Mang Mang vác trên lưng nhiệm vụ mà bà Liễu bố trí cho cô, cố gắng để đối phương nhớ đến mình, tiện cho lần sau có thể thu hút quý nhân về cho bà Liễu và sếp Vụ.

Mà cũng nhờ vào những người bạn trai cũ có tố chất cao của Vụ Mang Mang, những chủ đề giao thiệp và phong cảnh các nước cơ bản trong tối nay, cô đều có thể trò chuyện dăm ba câu mà không lộ khuyết điểm, tỏ ra tao nhã quý phái, khí chất sang trọng, là “đóa hoa giao tiếp” tài sắc vẹn toàn hiếm có. Nếu thân phận của cô đủ cao quý thì danh xưng “đóa hoa giao tiếp” có thể được đổi thành “danh việc¹” rồi.

Buổi tiệc tiến hành được một nửa, đúng lúc vốn liếng ngoại ngữ của Vụ Mang Mang đã sử dụng cạn kiệt thì cuối cùng cũng có người giới thiệu Cố Hoàn Đạo với Lộ Tuy vốn nhập tiệc không lâu đã biến mất, bây giờ xuất hiện trở lại.

Ánh mắt Lộ Tuy lúc quét qua Vụ Mang Mang thì hơi khựng lại, nhưng cũng chỉ trong tích tắc.

Rất nhanh, Cố Hoàn Đạo đã bắt chuyện với Lộ Tuy, qua cuộc đối thoại của họ, Vụ Mang Mang biết Cố Hoàn Đạo chuẩn bị đến thành phố này phát triển sự nghiệp, lần này xem như đến thăm hỏi “lão đại”.

Nội dung về kinh doanh, Vụ Mang Mang không có hứng thú thế là quay sang thưởng thức trai đẹp để tạm quên đi cơn đau do giày cao gót gây ra.

Nói thực tuy trai đẹp mặc gì cũng đẹp, nhưng Vụ Mang Mang cũng như đa số phụ nữ khác, vẫn cảm thấy đàn ông mặc âu phục là quyến rũ nhất.

Bộ âu phục nghiêm túc và được cắt cúp vừa vặn, nút tay áo quyền rũ bộc lộ rõ phẩm vị của người đó, cổ áo sơ mi dựng thẳng, và cả cả vạt trông cực kỳ đàn ông, đều khiến họ toát ra một khí chất nho nhã lịch thiệp, thậm chí là văn minh, cảm dục.

Nhưng bạn phải biết rõ, thú tính của đàn ông vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn, dưới lớp vỏ bọc đường quý phái kia, bọn họ “không bằng cảm thú” đến nhường nào, hoàn toàn không dính dáng gì tới văn minh cả.

Một sự đối lập mâu thuẫn, cũng chẳng trách âu phục lại quyến rũ đến thế.

Vụ Mang Mang vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Lộ Tuy, đành tiếp tục quan sát đồng hồ đeo tay của anh, hình như vẫn là chiếc lần trước, chú Lộ Thần Tài giàu có thế mà không có sở thích si mê đồng hồ, đúng là hiếm có.

Ngón tay cầm ly rượu với đốt xương rõ ràng và thon dài, ngay cả móng tay cũng thon dài vô cùng cân xứng.

Một đôi tay của nghệ sĩ dương cầm, thực sự thích hợp để gảy lên khúc nhạc trên làn da trắng nõn của phụ nữ.

Vụ Mang Mang ngửa đầu hớp một ngụm rượu, gái trinh già hai mươi lăm tuổi đúng là có phần bị thương.

Kiến thức sinh lý thì phong phú, nhưng kinh nghiệm lại là con số không. Ma lực ảo tưởng quá lớn lúc nào cũng khiến con người nghĩ đến những điều diệu kỳ cùng cực, càng khiến họ khao khát và ham muốn.

Mà theo lời bạn bè của Vụ Mang Mang nói, thực ra cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng không có kinh nghiệm thì không có quyền phát ngôn, đúng không?

Vụ Mang Mang và Cố Hoàn Đạo cùng Lộ Tùy hàn huyên trong vòng mười phút mà anh chẳng hề liếc sang cô lấy một cái, phải biết là ngay cả Lộ Lâm đi ngang qua cũng phải dừng ánh mắt ở đường cong eo mông tròn trịa của Vụ Mang Mang nữa mà.

Vụ Mang Mang phô bày đường cong chữ S nóng bỏng của mình, trong phạm vi tầm mắt của Lộ Tùy, cô còn cố ý điều chỉnh tư thế, đứng xéo phía đối diện anh, nhưng cũng không thể nào thành công.

Đến nỗi Vụ Mang Mang phải ác ý đoán rằng Lộ Tùy là kẻ đồng tính, để an ủi sự tự tin bị đá kích thái quá của mình.

Nhưng một làn hương bay đến, nữ thần Đồng Khả Khả khoác tay Lộ Tùy, đường cong kiêu ngạo dán sát vào cánh tay, lại khiến Vụ Mang Mang bất đắc dĩ thu hồi dự đoán ác ý đó.

Đồng Khả Khả lướt qua Vụ Mang Mang, lúc này mới sực nhớ ra vì sao thấy cô cực kỳ quen mắt.

“Ừa, đây không phải là cô gái mang thai đứa con của anh sao?” Đồng Khả Khả tỏ vẻ đùa cợt, ngược lên nhìn Lộ Tùy.

Vụ Mang Mang đang uống rượu lập tức bị champagne làm sặc khí quản.

Đây là phản ứng sinh lý, Vụ Mang Mang phải đấm ngực, ho sặc sụa, khí chất thực nữ mất sạch.

Trong một tích tắc Cố Hoàn Đạo cảm thấy có phải anh ta đã dính vào hồng nhan họa thủy không?

Tiểu thư Angela thân thông quảng đại lại còn mang thai đứa con của Lộ Tùy?

Ánh mắt Lộ Tỳ liếc qua bụng Vụ Mang Mang, lạnh nhạt thốt ra, “Chẳng phải đã cho tiền, bảo cô đi phá rồi hay sao?”

Vụ Mang Mang tức tối hóp bụng lại, phần bụng bằng phẳng của cô lẽ nào giống chưa phá thai hả?

“Lộ tiên sinh, đúng là biết đùa quá, lúc chúng ta lần đầu tiên, anh đã nói anh ‘thất’ rồi mà?” Vụ Mang Mang miệng nhanh hơn não đáp trả.

Đến khi nói xong, cô mới tái mét mặt hận không thể cắn đứt lưỡi mình, đúng là bị đánh mà không biết đau, sao lại diễn nữa rồi?

Lần này lại đụng đến kiện tụng thì có lẽ sắp Vụ sẽ ăn tươi nuốt sống cô mất.

Trước khi mọi người chưa kịp phản ứng thì Vụ Mang Mang đã cười “ha ha” hai tiếng thật to, giả lả cho qua chuyện, sau đó gắng hết sức bình tĩnh: “Xin lỗi, tôi đùa thôi, thực tế thì tôi và Lộ tiên sinh chẳng có quan hệ gì cả, càng không biết anh ấy có triết sản hay chưa.”

Vụ Mang Mang cảm thấy chắc cô đã diễn đạt rõ ràng ý tứ, không mang nghĩa kỳ thị gì cả. Nếu phải ra tòa, câu này chắc có thể làm chứng. Nhưng lúc này cô đã làm rõ mọi việc trước mặt mọi người, chắc không đến nỗi xúc phạm danh dự của chú nhỏ.

Nhưng ba người xung quanh đều lặng thinh, không khí vô cùng gượng ép, Vụ Mang Mang đành tiếp tục phá vỡ sự ngưng đọng, nói vu vơ: “Thực ra việc bảo vệ bản thân bằng cách thất là rất tốt, tôi nghe nói chỉ thất một cái nếu sau này muốn có con thì phẫu thuật lần nữa là được...”

Thần thánh ơi, khi Vụ Mang Mang ý thức ra mình đang nói cái gì thì cảm thấy bản thân ngốc chết đi được, cần được giải cứu ngay!

Mà người giải cứu Vụ Mang Mang là một vị nữ thần, Đồng Khả Khả cười nói: “Vụ tiểu thư thật hóm hỉnh, hiểu biết nhiều về chuyện thất nhỉ.”

Sau đó khoác tay Lộ Tỳ, xoay người rời đi rồi tiếp tục trò chuyện.

Vụ Mang Mang có cảm giác chết đi rồi sống lại, không kìm được nhìn theo bóng Lộ Tỳ, tiếc là không nhận ra anh vui hay giận.

Ban nãy vẻ nửa cười nửa không trên gương mặt chú nhỏ Lộ Tỳ, Vụ Mang Mang không đoán được, nhưng càng là người không dễ nhận ra cảm xúc thì càng nham hiểm, càng khiến người ta run rẩy lo sợ.

Vụ Mang Mang quay sang nói xin lỗi Cố Hoàn Đạo rồi viện cớ đi vệ sinh, hoảng loạn bỏ chạy.

Nhìn vào tấm gương trong nhà vệ sinh, Vụ Mang Mang khẽ vỗ vào mặt mình, không quản được cái miệng diễn kịch này thật là nguy hiểm quá!

Nhưng tối nay cũng không trách cô được, đều do Lộ Tùỵ đùa cợt trước, dẫn cô vào cảnh diễn, đem cái bụng của cô ra đùa.

Vụ Mang Mang lại cúi xuống nhìn bụng mình, gần đây không dám ăn nhiều, một bữa thịnh soạn đã là chuyện của thế kỷ trước, không lý nào lại có mỡ chứ?

Nhưng nhớ lại lúc trên tàu, Lộ Tùỵ cũng từng nhìn vào bụng cô, Vụ Mang Mang bỗng thấy không còn tự tin về vùng bụng phẳng lì và cơ bụng số 11 quyền rũ của mình nữa.

Nhưng sau khi Vụ Mang Mang buồn rầu trách mình ngu muội, nhớ lại cuộc trò chuyện ban nãy, cô lại rất vui vì chú nhỏ Lộ có thể diễn kịch cùng cô.

Kịch độc diễn xưa nay khó hát, nếu có người diễn cùng thì sẽ càng nghiêm hơn.

Chỉ tiếc là Vụ Mang Mang vẫn chưa tìm được Mr. Dream của mình.

Sau khi bình tĩnh lại, Vụ Mang Mang xác định tối nay Lộ Tùỵ không có ý định kiện cô, nên cũng quên sạch những ngại ngùng ban nãy.

Dù sao từ nay về sau cố gắng tránh gặp mặt là được.

Mà lúc này ra khỏi đây rồi cũng không vội trở lại, giày cao gót cô đang đi tuy mua từ lâu nhưng vẫn chưa có dịp mang, nên hôm nay có phần bó chân.

Vụ Mang Mang ra khỏi nhà vệ sinh, dựa vào tường ngoài hành lang, bắt đầu gửi tin nhắn.

Theo quy định của công ty cho thuê người, mỗi mười lăm phút phải nhắn một tin để chắc chắn bản thân an toàn. Dù sao loại nghề nghiệp như các cô thì có lúc cũng gặp phải nguy hiểm.

Vụ Mang Mang dám làm nghề này ít nhiều cũng dựa vào chút kungfu Trung Quốc mà cô từng học qua.

“Em đang làm gì thế? Cả buổi tối chỉ thấy em chơi điện thoại.” Giọng Ninh Tranh bất ngờ vang lên bên tai Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang giật mình, lập tức đứng thẳng lên, luống cuống cất điện thoại vào. Cô đâu có chơi game! Chỉ đang báo cáo tình hình an toàn thôi mà.

Nhưng rõ ràng là Ninh Tranh đã chú ý đến cô rất lâu rồi.

Vụ Mang Mang muốn tránh nảy sinh sự cố “thất nơ” nên đã xác định sẽ bớt tiếp xúc với giới của Lộ Tuyền, hướng hồ giới của họ thực sự khô khan vô vị, chỉ biết đánh mặt chước.

Trong một lúc nào đó có lẽ Vụ Mang Mang cũng có suy nghĩ muốn thử với Ninh Tranh, nhưng sau buổi tiệc ly hôn trên tàu cô vẫn quyết định tránh xa các ông già.

“Sao lại trốn ở đây một mình thế này?” Ninh Tranh áp sát Vụ Mang Mang, khoảng cách đã nằm ở phạm vi thân mật.

Vụ Mang Mang có phần không quen nên rúc người, luôn sang bên để tránh, vừa đứng thẳng lên thì trông thấy sau lưng Ninh Tranh, Lộ Tuyền cũng đang đến nhà vệ sinh.

Hóa ra Thần Tài cũng biết đi vệ sinh.

Ninh Tranh khi nhìn thấy Lộ Tuyền thì hơi lúng túng, đường đường là Ninh công tử, mà lại gheo gái ở trước cửa nhà vệ sinh nữ, đúng là hơi mất giá, hướng hồ Vụ Mang Mang và Thẩm Đình còn có mối quan hệ chưa rõ ràng.

Lộ Tuyền gật đầu với Ninh Tranh rồi đi thẳng tới cửa nhà vệ sinh nam, đẩy ra.

Rõ ràng là Lộ tiên sinh không quan tâm đến chuyện riêng tư của người khác.

Sau khi tránh né Ninh Tranh thì Vụ Mang Mang quay lại chỗ Cố Hoàn Đạo, đi cùng anh ta tiếp tục hàn huyên với khách.

Không ngờ Cố Hoàn Đạo là một người cực kỳ tinh tế, đã phát hiện ra chân Vụ Mang Mang có chút bất thường.

Nên khi rời khỏi bữa tiệc, anh ta chủ động đề nghị đưa Vụ Mang Mang về nhà.

Vì sau đó Vụ Mang Mang còn có việc, cũng không muốn để khách hàng biết địa chỉ nhà mình, tránh gặp rắc rối về sau.

“Không cần đâu, tôi đã hẹn xe rồi.” Cảm ơn app “Đặt xe thần khí.”

“Thế tiền tối nay tôi làm sao trả cô?” Cố Hoàn Đạo hỏi.

Vụ Mang Mang bấm nút phục vụ kết thúc trên điện thoại, tiền lương trong tích tắc đã được kết toán, sẽ khấu trừ thẳng vào tài khoản của thư ký Cố Hoàn Đạo, không cần lo sẽ chậm trả tiền.

“Thư ký của anh đã thanh toán rồi.” Vụ Mang Mang nói.

Chỉ tiếc là đoạn đối thoại đứng đắn đó đã lọt vào tai kẻ thứ ba, nên nghề nghiệp của Vụ Mang Mang trở nên không còn đứng đắn.

Thẩm Đình thăm cau mày, nhưng cũng không bước ra chất vấn. Anh ta đã sớm biết đòi tư của dạng con gái như Vụ Mang Mang rất đáng để suy xét.

Nhưng cuộc giao dịch thẳng thắn như vậy có phải là quá trắng trợn rồi không?

Hoặc là anh ta quá khéo léo, không phù hợp yêu cầu của Vụ tiểu thư nên mới bị khước từ?

Vụ Mang Mang loáng thoáng nhìn thấy bóng Thẩm Đình, cũng không tỏ ra quan tâm.

Kính nhi viễn chi, kính nhi viễn chi².

Chiếc xe Vụ Mang Mang đặt riêng đã đến đúng giờ, cô nhanh chóng quay về công ty, cầm lấy túi xách đã chuẩn bị sẵn, lúc mười một giờ tối, hào hứng chạy thẳng đến một khách sạn tình yêu nổi tiếng.

Ghi chú:

1. Danh viện: những mỹ nữ nổi tiếng xuất thân danh gia quý tộc. (ND)
2. Tức là cung kính mà tránh xa. (ND)